

CATALUNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

La nostra protesta

Ha estat traïdorament assassinat el venerable Arquebisbe de Saragossa. No creiem pas que aquest sigui un nou crim sindicalista. Podran ésser pistolers d'ofici els assassins, però els inductors no són segurament els sindicalistes revolucionaris. El Cardenal Soldevila, aconseguí amb la seva protesta enèrgica una actuació conjunta amb tots els Prelats d'Espanya contra la reforma de la Constitució. En Pedregal, cap de la maçoneria espanyola, d'aquesta maleïda associació que té les pàgines de la seva història tacades de sang, hagué de sortir del Govern. La maçoneria fou derrotada.

El Cardenal Soldevila ha caigut retut sota les bales homicides i sacrílegues! Quí són els inductors d'aquest crim execrable que ha commogut fòndament els catòlics de tot el món? Sols Déu ho sap.

Protestem enèrgicament, amb totes les nostres forces, d'aquest fet que revela l'existència d'un odi contra l'Església catòlica.

De les planes estant de CATALUNYA SOCIAL hem dit diverses vegades que s'està fent una campanya fortíssima contra els catòlics i hem senyalat els seus perills. Avui els fets ens donen la raó.

Hem de dir, però, als enemics de l'espiritualitat cristiana, que llurs intents satànics no reixiran. Es endebades que treballin a

l'ombra per a fer trontollar l'edifici indestructible de l'Església. No ens espanten ni les persecucions ni els martiris. Nosaltres damunt de la sang dels màrtirs, alcem temples que perpetuin la seva memòria. El nostre martirologi és constantment obert per tal de inscriure-hi el nom dels cristians que moren abraçats a la bandera flamejant del cristianisme. El nostre Mestre ens ha ensenyat a sofrir.

Passaran els nostres enemics i restarà ferma damunt de la terra l'Església que serà sempre el guiatge de la humanitat.

En els moments de lluites i de dolor és quan esdevé més viva la nostra fe i més intens el nostre amor.

Estenent les mans damunt de la sang fumejant del màrtir que l'odi acaba d'immolar, prometem posar sempre la nostra ploma al servei de la causa de Crist i morir defensant la bandera del cristianisme.

Renovem la nostra adhesió a l'Església Catòlica, Apostòlica i Romana, i amb el cap cot, demanem al Representant de Jesucrist a la terra, com aquells cristians que anaven a la lluita portant la Creu damunt del pit, que ens beneeixi per tal que tinguem coratge i fortitud per a combatre noblement i amb el pit descobert, els enemics de Déu i de l'espiritualitat cristiana.

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

Aquesta es una setmana negra. El vil assassinat del Cardenal Soldevila, una de les mes altes figures de l'Església i d'Espanya, ha coronat tristement però de faissó insuperable, la piràmide de morts amuntegats al Marroc i pels carrers de Barcelona mercés als desencerts i a les malvolences dels homes que menen l'Estat espanyol en aquestes tràgiques hores.

Tot el país tremola indignat, desesperat, en veure's en mans tan ineptes, tan sectariament mogudes per poders tenebrosos i ideològics anarquizants.

Allò del Marroc ja no és únicament una sangnia, sinó una desfeta d'homes i de milions. La política del protectorat, a càrrec de l'Alba, — que comparteix amb Romanones la fama d'ésser el polític més funest d'Espanya, — omple de diners als moros més traidors del Marroc; diners que es converteixen promptament en harques, fusells, canons, ametralladores i municions, per a destruir el nostre exèrcit.

Són els homes que ens governen i ens han governat per medi dels partits històrics els que tenen la culpa d'aqueixes hecatombes del Marroc, de l'estat salvatge de Barcelona, de la propagació del terrorisme en altres regions, dels assassinats que, com als recents de León i de Saragossa, han connotat a Espanya i a tot el món civilitzat.

La política electoral ha tingut un digne complement. El Govern no ha tingut inconvenient d'associar-hi al mateix Tribunal Suprem, per mitjà del qual ha escamotejat — vergonya fa el dir-ho! — les actes que per esperit de venjança o per motius mes inconfesables, li feien nosa...

El debat sobre la situació de Barcelona no ha fet més que agreujar la situació del Govern en aquest afer afrós, degut (i cal dir-ho i repetir-ho fins que ho sentin els sords), a la pasivitat o a la complicitat del Govern.

ESPANYA ENFORA

En canvi a l'extranger la present setmana quasi pot senyalar-se amb pedra blanca.

La pau s'ha fet a Irlanda. El viatge del delegat Pontifici, que la premsa judàica donà per fracassat, va produint els seus naturals fruits, el de la pau el primer.

Valera es dona ell mateix paladinament, per fracassat. El partit republicà irlandés entrarà a les vies legals. Ja era hora!

La Conferència de Lausana va reixint. Grecs i turcs van arranjant els seus contraposats interessos. Grècia ha servit per a que Anglaterra anés imposant-se a Turquia, que està cada dia mes raonable.

Per altra banda Anglaterra ha obligat al govern (!!) dels Soviets a moderar la seva política hostil a les regions asiàtiques i a les de l'Orient europeu, i a donar tota classe d'explicacions, d'indemnitzacions, i de seguretats, respecte als greuges rebuts de Rússia per alguns súbdits i algunes empreses britàniques.

Bèlgica, per sa part, i molt hàbilment per cert, prepara l'arranjament de la qüestió del Rhur amb França, que, per mitjà dels seus homes d'Estat, prepara, cridant cada dia més fort, el terreny per aquesta gran maniobra, en que tanta part hi té Anglaterra. El nou govern anglès està empenyat en posar la pau al Centre europeu, i Alemanya li facilita els mitjans amb l'esperança de sortir ben lliurada de les mans de França, que li apreten el coll del seu gran cos econòmic.

El Japó, com qui no fa res, ha enviat una missió al Rhur, i els Estats Units també hi estan presents. Ja no parlem d'Itàlia, que ha vigilat sempre aquest negoci per a veure si en surt millor que en tots els derivats del Tractat de Versalles, tan estèril, relativament, per a la nació que sacrificà fins el seu honor diplomàtic en benefici de la victòria de l'Entente.

Un perill per a la Ciutat

Si ens haguessin dit abans d'iniciar-se a Barcelona el terrorisme que havia de crear-se un cos de pistolers que seria el braç executor dels sindicalistes revolucionaris, no ho hauríem cregut.

Sembla increïble que hi puguin haver homes que per unes monedes matin a uns homes que no els han fet cap mal. Quin agraïment han rebut els pistolers de les víctimes que immolen? Segurament cap. Per què, doncs, esperen tranquil·lament el pas de la víctima i el maten tranquil·lament? Perquè el seu ofici és matar. Voleu una cosa més horrible?

Diuen que alguns dels que figuren a les bandes de pistolers, han assassinat més de vint homes. Senyor! és una cosa tan monstruosa que costa de creure. Aquest homes tenen ja els sentiments atrofiats i han aconseguit fer emmudir la veu de la consciència.

Iigueu-me: si algun dia el terrorisme és vençut i el revolucionari són obligats a actuar dins de la normalitat, què en farem d'aquests pistolers que tenen les mans brutes de sang? Podran reintegrar-se novament a la societat i viure honradament com els altres homes? Segurament que no. Acostumats a viure sense treballar, el treball serà per

ells una càrrega feixuga. Quan ningú els pagui la sang vessada, seguiràn vivint al marge de les lleis. Els pistolers cobren una bona soldada, i com que són homes sense moralitat, amb els diners que *guanyen* tant poden donar-se a tota mena de vicis. Si sabéssim com viuen aquest pobres desgraciats, no ens estranyaria que hagin adoptat un ofici tan vil.

L'existència d'aquestes bandes infernals que semblen comanades pel mateix diable, són un perill grandíssim per la ciutat, no solament per les víctimes que cada dia van immolant, sino també perquè els ambiciosos i els malvats els poden fer servir impunement per tal de fer desaparèixer les persones que els fan nosa. Creieu que és una cosa horrible, que hi hagin homes disposats a matar a canvi d'unes monedes.

Cal, doncs, que els pistolers sàpiguen que no poden matar impunement i que si maten caurà damunt d'ells tot el rigor de la llei.

Si els tribunals de justícia tremolen davant dels pistolers i els jurats temen les coaccions, la vida se'ns farà impossible. Els que no vulguin sotmetre's a la voluntat dels revolucionaris, cauran als peus dels pistolers

Política anticlerical del Govern

El flamant president de la Cambra popular en declarar-se, fa alguns anys, heterodoxe (sense saber ço que vol dir precisament aquesta paraula), cregué haver fet un gran acte polític i el que va fer fou una planxa monumental.

Ara el Govern de Concentració vol fer política anticlerical perquè no sap fer altra cosa, car els fets demostren que no intervé en cap problema que no l'esguerri, i per a fer aqueixa política suprimeix del Missatge de la Corona la tradicional al·lusió a les "filials relacions d'Espanya amb la Santa Seu"; escamoteja del mateix Missatge el Sant nom de Deu (que alabat sigui per sempre); conjumina un R. D. sobre oposicions a càtedres per tal d'acabar de donar-les totes a professors sectaris (i els catòlics dirigents dormen tranquil·lament!); provà el Govern de suprimir la santa Missa en la festa d'oferir

una bandera als regulars de Ceuta (essent autor d'aquesta malifeta l'Alba, el qual va rebre de les autoritats militars una lliçó que bé mereixia el ministre sectari); protegeix al Marroc la diguem-ne religió de Mahoma amb menyspreu de la nostra vera Religió; segueix en el ram d'Instrucció Pública protegint la famosa *Institución Libre de Enseñanza* planter i protectorat de professors incréduls i de mestres sectaris; encoratja totes les manifestacions de desafecte a l'Església; s'acosta als partits extrems i fins es diu que té el propòsit d'associar els socialistes a les tasques de govern,... Aquesta és la política anticlerical externa del Govern.

La interna és la més perillosa, i s'anirà sabent pels seus efectes.

Que els catòlics no dormin.

Que els que per raó d'ofici o per la seva alta posició social, tenen obligació de no dormir i d'obrar tinguin ben present que d'aquest Govern en formà part el cap de la Maçoneria espanyola, Pedregal, i que, moralment, encara és ministre.

La religió i els atemptats *

Començo tributant dos homenatges de felicitació i de simpatia. L'un al digne veí sabater senyor Virgós, del carrer de Tantarantana, un seixagenari que es llença en impuls generós i humà, *d'actuació civil veritable*, a detenir l'assesi que agredia a un carreter, havent sigut llavors agredit ell mateix per un segon pistoler qui guardava les espatlles del primer, escapant-se aixís lliures, tots dos malfactors. L'heroisme, no per infructuós menys meritíssim, ha costat a n'aquell exemplar ciutadà una greu ferida, de la qual desitem de tot cor pugui guarir.

L'altre homenatge és per a un membre del jurat que en la causa del frustrat atemptat contra senyor Martínez Anido, vista en judici oral el passat divendres, declarà no poder exercir la seva funció perquè "a efecte de les coaccions morals i amenaces que pesaven sobre ell, es sentia incapaç d'emetre el seu judici amb la necessària tranquil·litat de consciència i independència espiritual", recusant-se ell mateix en un gest sincer i honrat, ensemps que valent, digne de tot elogi.

Vet'aquí dos casos exemplars de consciència. Dos casos de civisme, diran molts. De civisme només, respondrem? Tantes vegades en el curs d'aquesta infernal història dels atemptats socials que fa set anys, ¡¡set anys!! que dura, s'han fet apel·lacions al civisme, sense interès per part de qui les fa, sense convicció per part de qui les escolta, que és hora de dir ben clar que això del civisme és ja no més que un tòpic inert i estèril, en boca dels qui tenen sòpita o defallida la consciència, única motriu de la recta voluntat humana: la consciència religiosa.

El sabater senyor Virgós i el jurat referit, han obeït en sos nobles i coratjosos actes, no sols a un civisme indefinit, no sols a un humanitarisme imprecís, sinó al sacrifici de genuïna al·luernia religiosa, el primer, i el segon al dictat imperatiu d'un precepte religiós ben concret. L'un, despreciant el perill propi per a socórrer a una víctima contra un malfactor; l'altre, honradament refusant també amb perill personal, l'exercici d'un càrrec quan no podia complir-lo amb la rectitud de consciència indispensable.

Aquestos dos actes ens orienten més i més sobre la relació de l'increment dels atemptats amb la decadència general de la vigoria religiosa. Que els anarquistes, a la doctrina dels quals hi figura el terror com a base i substància de la ideologia i de la pràctica revolucionàries, intentin imposar-se pels atemptats, això s'explica. Però que en

país cristià els atemptats arrelin, es cometin a milers (més de mil eren els comesos, a Barcelona sol, fins al juny de 1921 (1), fa dos anys; de llavors ençà els lectors mateixos poden calcular-los) i que els seus autors s'assegurin i garantitzin la més absoluta impunitat, i que damunt de la impunitat aquesta descansi tota una organització sindical, tot un sistema de vagues, tot un moviment societatari; això és cosa que en produir-se denota un sonatge tristíssim del nivell espiritual, un absentisme paorós de la fe i la moral religiosa. Tal com en Maragall va dir, parlant d'aquell flagell de les bombes que precedí al més terrible flagell d'ara, "major infàmia que en fer-ho hi ha en consentir-ho".

Dels atemptats en donem la culpa al Govern, als Governadors, al Centralisme, i cadascú la carrega en el compte dels seus enemics i adversaris. El Govern hi té certament la culpa de mirar-ho créixer amb complascuda intenció d'aprofitament polític; els Governadors, de no saber governar sinó és apoiant-se en la hegemonia dels pistolers d'una banda o en els de l'altre. Però la culpa directa i immediata és sens dubte de tota persona que en cada cas ha omittit o vulnerat el compliment d'un deure personal i concret. El conjunt d'aquestes persones és sens dubte responsable del consentiment dels atemptats, i partícep de culpa en les seves espaventoses conseqüències.

Però els deures solament es compleixen quan és viu el sentiment que els informa: car per son pes natural tota obligació humana tendeix a devenir lletra morta. La falla dels deures religiosos es deu a l'apatia i negligència, i a totes les causes i omissions que influeixen en el decaïment i oblit de l'esperit religiós.

Als tribunals de justícia la religió té posada una barrera que detura tot crim i l'impideix prosperar. Aquesta barrera, que és la que en funcionar impideix la impunitat que seria el triomf del crim, en matèria d'atemptats socials no funciona poc ni gaire. Tot-hom sab com jurats i testimonis s'ajupen sota una xarxa orgànica de coaccions i amenaces, que menada per advocats sense entranyes arriba a formar una veritable tècnica de la impunitat.

La funció de jurat i la de testimoni són de caràcter religiós. El jurament religiós és la base i el crèdit de l'equitat de l'un, de la veritat de l'altre. Un i altre han de prestar jurament davant de Déu, de que judicarà rectament l'un, de que dirà veritat, l'altre. Com és, doncs, que malgrat aques-

ta garantia religiosa, tot-hom sab que no hi ha rectitut ni veritat? Com és que pel mecanisme de la coacció ben administrada i amb èxit infal·lible ens trovem amb l'actual torrentada desfeta horrosa de crims, que han dut des dels primers assajos de la impunitat en 1916, fins a l'apoteosi de la victòria lluciferiana aquesta tarda trista del dia d'avui, que després dels 5 atemptats amb 2 morts i 2 ferits greus a Barcelona, culmina amb l'assassinat de la persona d'un Cardenal de l'Església, el desgraciat Dr. Soldevila, arquebisbe de Saragossa, octogenari pastor, sacrificat pels llops a trets de pistola, fet que esgota les reserves de la indignació i fins de l'emoció humana?

Als jurats s'els demana: "Si PER DEU juren desmentir bé i fidelment el seu càrreg examinant amb detenció els fets en que l'acusació es funda, apreciament sense odi ni afecte les proves que seràn donades i resolvent amb imparcialitat si l'acusat és o no és responsable dels fets que li imputen." Aquesta demanda s'els fa contestar davant d'un Crucifixe i sobre els Evangelis, amb la mà dreta posada sobre aquests i dient en alta veu: "Sí, ho juro", a quals paraules el Magistrat contesta: "Si així ho feu, DEU i vostres conciutadans us ho premuin, i si no, us ho demanin." Demanda i cerimonia anàloga son fetes als testimonis.

La invocació del Nom de Deu per sí sola és un imperatiu absolut, categòric, de justícia i de veritat, a ultrança i per sobre de tot, dutes àdhuc al sacrifici, a la pròpia abnegació, si és necessa-

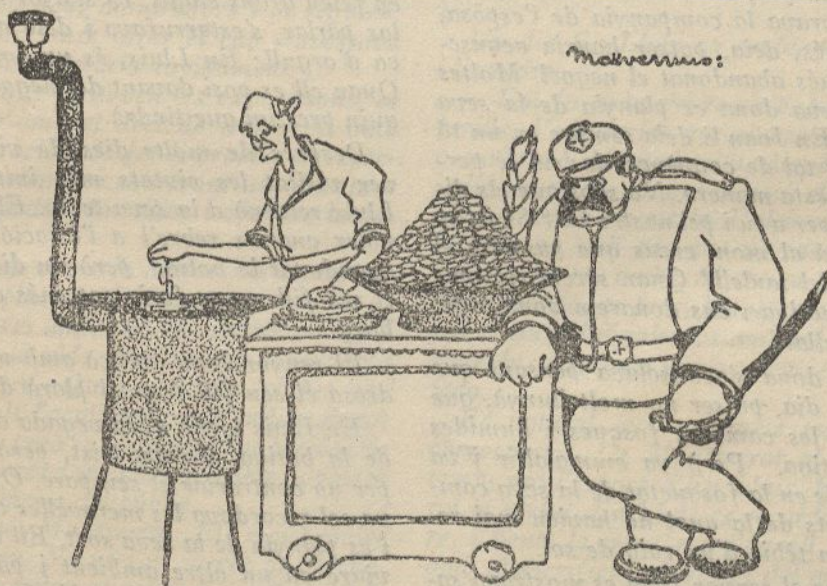
ri, abans que cedir a la injustícia o a la mentida. Però ens trovem avui havent deixat convertir el jurament en una fórmula ritual freda, morta, sense sentit ni significació. I el jurat o el testimoni que juren no tenen esment de que l'indiferència o el desprec de la fórmula sagrada del jurament fet en nom de Deu i davant de la Creu i l'Evangeli, constitueix aquells pecats terribles, aquelles ofenses gravíssimes contra Déu que són el perjur i el fals testimoni.

Però, si no es fa cas de la blasfèmia oral ni escrita, ni es fa cas del perjur, com volem que la nostra sort sigui mellor que la que ens toca? Com esperem ésser alliberats del poder tenebrós del Materialisme, si avui adhuc les ovelles de Deu són materialistes o porten el materialisme històric ficat al moll dels ossos. Vet'aquí que tenim a les mans i a la boca la salvació, i no en fem cas. Ni el temor de Deu ens espanta, quan és l'únic temor lícit als cristians, ni la fé en Ell ens fa aixecar els ulls al Senyor que pot suscitar en cadascú la fortaleza i desllibrar a tots de l'horrible enemic que quan mata a centenars els cossos, és que ja ha mort, a cents i a milers, les ànimes.

R. RUCABADO

(*) La primera meitat d'aquest article ha estat escrita el dilluns al mitgdia, abans de produir-se l'horrible fet de Saragossa que senyalarà amb titlla fatídica la data del 4 de Juny de 1923.

(1) Exactament 1012; segons la Estadística d'en Miquel Sastre, tantes vegades citada en aquestes planes.

—Es llastima, Chuanet, que no tengas buena amistad con los liberales. Con un oficio como el que tu tens, el Govern et faria Gobernador de Barcelona.

La virtut d'una donzella humil

Cada vegada que el senyor Joan veia el seu fill amb un llibre a la mà, deia en un to patètic: Fill meu, aquest no és el camí que jo voldria que seguissis. L'home que ha de passar la vida darrera d'un taulell no té temps de fullejar llibres. Si llegeixes molt se t'omplirà el cap de cabòries. Deixa estar els poemes que sospirin, esguardant la lluna, que tu, si vols ésser un bon comerciant com el teu pare, has de tenir els ulls ben oberts.

El fill contrariat, responia: Pare, a la vida hi ha coses més interessants que una botiga. El meu esperit no es resigna a romandre dins d'aquesta casa, on no es parla d'altra cosa que de negocis. Ja que no tinc ales per volar, deixeu-me almenys que la fantasia em porti terres enllà.

El senyor Joan hauria volgut que el seu fill no tingués altra dèria que el negoci. A força de sacrificis aconseguí engrandir la botiga que heretà del seus pares. Quan el dependent feia grinyolar les portes ondulades, ell ja era darrera el taulell esperant l'arribada dels clients. Abans de tot era el negoci. No tenia amics i desconeixia tota mena de divertiments. La seva dona es va morir encara jove i d'ençà de la seva mort s'accentuà més el seu allunyament del món. Si no fos per la contrarietat que li produïa el sentimentalisme del seu fill, seria un home feliç. És clar que enyorava la companyia de l'esposa, però si visqués, deia, potser hauria aconseguit que hagués abandonat el negoci. Moltes vegades la seva dona es planyia de la seva soletat, però En Joan li deia sempre en un tó persuasiu per tal de convèncer-la: no sé perquè ets d'aquesta manera. No saps que els diners els vull per a tu i pel nostre fill? Si jo no tingués ningú al món, creus que passaria el dia darrera del taulell? Quan serem rics ens vendrem la botiga i ens donarem bona vida. Ara cal treballar.

La pobra dona s'aconsolava pensant que arribaria un dia, potser no molt llunyà, que abandonaria les cambres fosques i humides d'aquella botiga. Però va emmalaltir i va cloure els ulls en la fosquetat de la seva cambra, les parets de la qual no havien mai rebut la carícia tèbia d'un raig de sol.

Un dia que el senyor Joan es mostrava satisfet dels seus negocis, el seu fill li va dir: Pare, m'haurieu de concedir una mercè. Un meu amic farà un viatge a llunyanes terres i

jo voldria acompanyar-lo. Tinc uns desigs vehements de visitar els principals museus d'Europa.

—Què en treuràs — respongué el senyor Joan—de veure pintures? De què et servirà la contemplació de les obres d'art per a fer negoci? No saps que aquesta botiga serà teva?

—Ja ho sé, pare. Us prego, però, que em deixeu fer aquest viatge.

—Ai, Lluís, que poc estimes el teu pare.

—Per què parles així? Pare, no us sapiga greu que els meus ulls vulguin veure les ciutats i els paisatges que he vist en somnis. Jo no soc pas un jove arrauxat. Deixeu que el meu esperit es sadolli de llum.

El senyor Joan no comprenia pas el seu fill, però no va voler contradir-lo i li donà permís per a que fes el viatge.

Al cap de pocs dies En Lluís sortia cap a l'estranger. El senyor Joan es va trobar sol. Cada vegada que rebia noves del seu fill, tenia una gran alegria. Llegia dues o tres vegades les cartes, i després d'haver-les llegides, deia als seus dependents: Llegiu. No es pot negar que el meu fill escriu molt bé. Diu les coses tan ben dites que convencen. És molt intel·ligent el meu fill!

Els dependents llegien les cartes i després en feien grans elogis. El senyor Joan sentint-los parlar, s'estarrufava i deia amb una mica d'orgull: En Lluís, és un jove de talent. Quan ell es posi davant del negoci, ja veureu quin prestigi que tindrà.

Després de molts dies de viatge i d'haver visitat les ciutats més importants, En Lluís retornà a la seva terra. El seu pare va voler anar a rebre'l a l'estació. Mai havia abandonat la botiga, però un dia és un dia i el seu fill no en faria cap més de viatge tan llarg.

El senyor Joan abraçà amb una gran tendresa el seu fill i quasi plorà d'alegria.

En Lluís tornà altra vegada a la fosquetat de la botiga. Estava trist, però no deia res per no contrariar el seu pare. Quan es trobava sol recordava les meravelles que havia vist i es planyia de la seva sort. Ell hauria volgut viure en un altre ambient i posar les seves energies al servei d'un ideal noble. Oh! si el meu pare m'hagués deixat ésser artista! Una nit en tornar a casa va trobar el seu pa-

re malalt. El metge li va dir que si tenia un altre atac, era gairebé impossible salvar-lo. En Lluís plorà amb un gran desconsol. La profecia del metge es va complir. A la matinada, el senyor Joan havia ja clos els ulls. En Lluís havia fet tot el que humanament es pot fer per a salvar la vida d'un home.

Per respecte al pare, la botiga va seguir de la mateixa manera, però al cap d'uns quants mesos se la va vendre i amb l'import d'aquesta venda i amb els diners que heretà del seu pare, va comprar una botiga molt artística d'objectes d'art. L'interior del establiment el va destinar a exposició de pintures. Cada dia es reunia amb els amics que anaven a veure'l i els feia conèixer els seus projectes. Aviat es feu amic dels millors artistes.

Un dia va rebre la visita d'una senyoreta. Li va dir que el seu pare havia mort i que es veia obligada a treballar. En Lluís es va compadir d'ella i la va admetre. Aviat el públic que visitava l'establiment i les sales d'exposicions es va adonar de la seva bellesa. La noia dependent era en efecte molt gentil.

Eren molts els joves i els senyors amb cabells blancs que l'interrogaven amb un somris als llavis.

—Escollí, Montserrat,—li deien somrient:—es jove l'expositor que avui exposa les seves obres?

Es clar que no tenien cap interès en conèixer els anys de l'artista, però calia fer una pregunta per tal d'iniciar la conversa.

Moltes vegades en sortir de l'establiment l'esperaven els seus admiradors i la seguien. La Montserrat sense girar el cap travessava el carrer i desapareixia ràpidament.

Aviat els que visitaven les exposicions, es varen creure amb el dret de tractar-la amb poca consideració i de fer-li bromes irrespectuoses. Es creien que comprant un objecte o una pintura podien humiliar i ofendre la dependent.

En Lluís va veure-la plorar i li va dir:

—Perquè ploreu, Montserrat?

—Els vostres amics no em deixen guanyar honradament la vida. Perquè soc dependent no em respecten. Quin mal els he fet jo? Agraeixo molt l'acolliment que m'heu donat a casa vostra, però ja ho veieu, em perseguien a totes hores i no m'és possible suportar les inconveniències del públic.

—Teniu raó, Montserrat. Els meus amics no us respecten. No es fan càrrec que treballau perquè us voleu guanyar honradament la vida. No es just, però, que abandonau aquesta casa que estima el vostre treball. Us posa-

ré, si us plau, al despatx i així no podran perseguir-vos.

L'endemà acudiren com de costum els galantejadors de la Montserrat i veient que no es trobava a la sala preguntaren a En Lluís on era. Que potser ha volat l'ocell que alegrava aquesta gàbia?

—No ha volat—respongué En Lluís—. L'he traslladada al despatx.

—Mal fet—digueren a chor els amics—. Es una noia que decorava la sala d'exposicions.

—Sembla estrany que sigueu d'aquesta manera,—exclamà En Lluís—. No sabeu respectar les noies humils. Creieu que es pot trossejar el cor de les noies pobres? Si tant us plau la meua dependent, perquè no us caseu amb ella? Vosaltres el que voleu és divertir-vos, i provar si tot rient i bromejant podeu llençar el seu honor al fang. No sabeu que la Montserrat és una donzella honrada? Per què, doncs, voleu al seu entorn disposats a clavar-li les ungles com els esparvers? Ja que es veu obligada a treballar el menys que podeu fer és respectar-la. El que feu vosaltres amb les pobres noies que es guanyen honradament la vida, és un crim. Les aduleu per tal que no endevinin les vostres intencions, i un cop heu aconseguit el que volíau, les abandoneu.

Els amics, contrariats, varen abandonar la sala. No podent veure-la, li enviaven poms de flors i l'esperaven a la porta de l'establiment. Cada dia el cercle s'anava fent més estret.

Un dia En Lluís va cridar la Montserrat i li va dir:

—Em fa pena veure-us exposada a tants perills. Vull parlar-vos sincerament, amb el cor a la mà. Mentiria si us digués que em sou indiferent. He tingut ocasió de comprovar que sou bona i honesta. Voleu casar-vos amb mi? Jo no vull pas que us caseu per agraïment, sinó per amor. Si creieu que jo no puc fer-vos feliç, us prec, Montserrat, que no feu pas el sacrifici d'unir-vos amb mi. Encara que em refuseu, a casa meua sereu sempre respectada.

Es natural que un home tan noble fos correspost. La Montserrat al cap de poc temps era l'esposa d'En Lluís. Havia triomfat la virtut. En Lluís es recordà del seu pare, i beneí la memòria d'aquell home humil amb el sacrifici i el treball del qual havia ell aconseguit tenir una esposa honesta i una llar honrada.

J. CIVERA I SORMANI.

El Govern ens abandona

Tenim la convicció que el Govern esguardava amb complacència la destrucció de Barcelona, però després de les paraules del Ministre de la Governació, ningú pot negar que són certes les nostres sospites.

La situació de Barcelona cada dia es va agreujant perquè el Govern lliberal *és posa al costat dels sindicalistes i no vol solucionar els conflictes socials*. Si estimés una mica la nostra ciutat, no toleraria que els catalans estiguessin sota el jou tirànic dels sindicalistes revolucionaris. Si permet aquesta tirania es perquè ens té desamor.

Es intolerable que els governants es mostrin condescendents amb els enemics de la ciutat i en canvi desoeixin els planys dels ciutadans honrats que volen restablir l'imperi de la pau.

No es cap secret que la policia confessa ingenuament que no actua *perquè no la deixen actuar*. Què significa aquesta complacència amb els elements revolucionaris? *Perquè es permet que siguin els àrbitres de la ciutat?* Quin es el motiu que indueix al Govern a mostrar-se tolerant amb els que actuen al marge de les lleis?

No se'ns digui ara que nosaltres combatem el Govern lliberal perquè voldríem que adoptés una política violenta de repressió. No; nosaltres no demanem que s'apliquin

contra els terroristes procediments inhumans. Condemnem totes les violències i totes les injustícies.

Demanem simplement al Govern i a les autoritats que el representen, que facin respectar el principi d'autoritat i que castiguin els infractors de les lleis. Això es el que fan els Governos de totes les nacions del món.

Els bolxevistes han aconseguit perturbar la pau de molts pobles d'Europa, però els Governos han combatut amb energia els elements perturbadors. Si haguessin imitat l'actitud dels governs espanyols, els comunistes s'haurien ja apoderat de les grans nacions d'Europa.

A Espanya tenim Governos que diuen defensar l'ordre, però de fet els que governen són els revolucionaris. En cap poble del món es tolerarien els fets vergonyosos de Barcelona. A la nostra ciutat es pot matar impunement. Si els Governos segueixen befant-se dels nostres dolors, cal que ens defensem els ciutadans. Els que estimem la ciutat no podem permetre que un milió d'habitants visqui supeditats a la tirania d'un escamot d'assassins. Hem de salvar la ciutat costi el que costi. Els pobles que volen salvar-se es redrecen contra els tirans que l'endogalen. El pistoler es el tirà que ens deshonra davant del món civilitzat.

Justícia de Déu

Mireu-la!

Mireu com els qui contemplaren tranquilament, egoistament, la desamortització, per part dels Governos del passat segle, dels béns de l'Església, de la Beneficència, dels Municipis, de l'Ensenyança, dels Pobres, i s'aprofitaren d'aquests béns, mal venuts, per tal d'augmentar llurs fortunes, avui dia les veuen amenaçades d'una nova desamortització (lladronici l'anomenava Menéndez i Pelayo) com aquella d'espantosa memòria, però no pels Governos, sinó pels comunistes i socialistes.

Mireu com aquells que res feren per tal d'evitar o apagar les flames dels Temples i els Convents cremats per mans dels demagogs i radicals fills de la revolució francesa, ara han vist cremades llurs fàbriques o temen veure-les convertides en runes fumejants.

Mireu com aquells que presenciaren impassibles

l'assassinat de frares i capellans sense fer res per a evitar-ho, han vist, fa poc, caure a centenars els germans, immolats per gent semblant a aquells sacrílegs.

Mireu com després aquests assassins han caigut retuts per les mateixes armes fraticides que esgrimien contra els patrons assassinats.

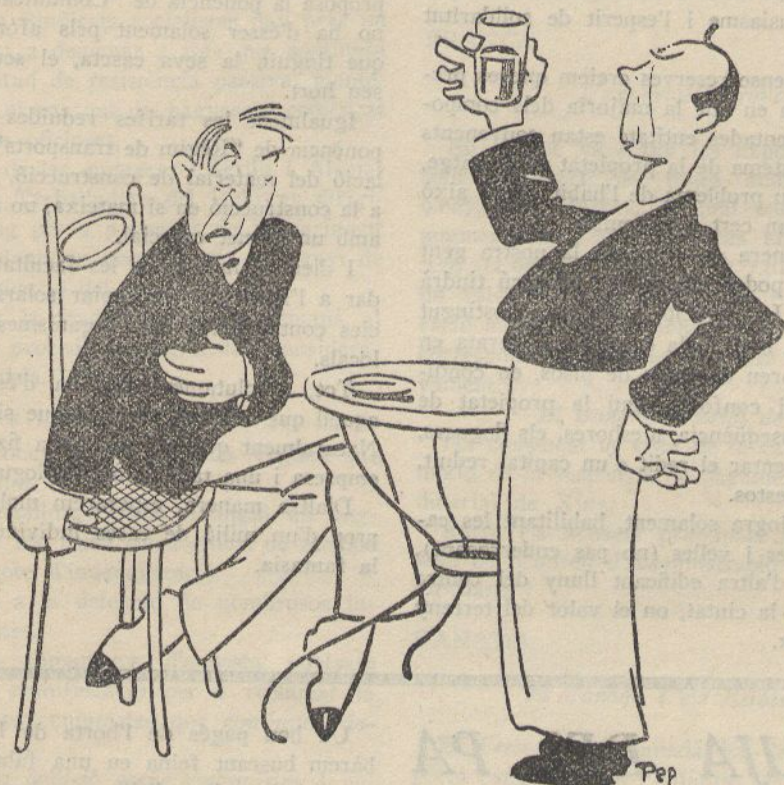
Mireu com aquells que profanen les festes anyals que l'Església declarà festes de precepte, avui tenen que fer vaga forçosa i es veuen amenaçats per la ruïna de llurs indústries i comerços.

Mireu com aquells que s'han rigut dels pobres i han escandalitzat al poble amb les seves disbauxes i els seus vicis tremolen ara esfereïts de por i de penediment davant de les masses embrutides i desmoralitzades.

Mireu la justícia de Déu! que ja comença en aquest món, com si la divina indignació, sobreixida la copa de les nostres iniquitats, volgués ja castigar-nos amb les eternes, tremendes justícies... — S.

Un nou reforç

—Ail em sembla que hi ha una mosca dins del vas.

—No pot ser. Els cambrers d'aquest cafè són del Sindicat blanc i, les mosques, per agraïment s'han fet del Sindicat roig. No veu que aquests dies les han engreixat tant amb les escombraries!...

El nou Governador

El Govern ens ha fet la mercè de donar-nos un nou Governador. A l'anterior no el dimití el Govern, sinó la ciutat. Com que el senyor Barber és inèdit en política i no sabem res més d'ell sinó que ha estat cronista de salons, ignorem si la seva gestió serà o no encertada. No volem censurar-lo *a priori*. Quan censurem una autoritat

no ho fem mai moguts per interessos partidistes, i, per tant, ens abstenim de judicar el senyor Barber, fins que coneguem la seva gestió.

Déu faci que sigui encertada i que aconsigui solucionar satisfactòriament les vagues que avui hi ha plantejades a Barcelona.

Si segueix el camí del qual no han d'apartar-se mai les autoritats, la seva gestió serà profitosa, però si actua contra la ciutat com el seu antecessor agreujarà el problema social i fomentarà l'esperit anàrquic dels directors del sindicalisme català.

El problema de l'habitatció

Les solucions reduïdes

Amb gran interès hem assistit a les sessions del Congrés de Federacions Catalano-Balears de Cases Barates, i sense reserva volem fer constar una lloança per l'entusiasme i l'esperit de solidaritat que hi regnà.

També, però, sense reserves creiem que es precis que ens fixem en que la majoria dels components de les esmentades entitats estan convençuts de que amb el sistema de la propietat de l'estatge, està resolt el greu problema de l'habitatció; i això realment no es tan cert com sembla.

Donada la manera de viure de la nostra gent és impossible el poder creure que cadascú tindrà la casa propia. La solució, com hem sostingut diverses vegades, està en la construcció barata en terrenys a bon preu de cases de pisos, en condicions d'higiene i confort, sigui la propietat de qui sigui. En conseqüència, aleshores, els lloguers, havent de representar el redit d'un capital reduït, podran ser modestos.

I tot això es logra solament, habilitant les cases ja construïdes i velles (no pas enderrocant), d'una banda, i d'altra edificant lluny del centre de moviment de la ciutat, on el valor del terreny encara està baix.

Posats en aquest punt de vista d'una gran amplitud en quant a la propietat, clar que ens han de semblar minses les conclusions del Congrés, que no mes enclouen aventatges pels posseïdors de cases barates.

Nosaltres creiem que la rebaixa de preu dels trajectes de tramvies, carrils elèctrics, etc., que proposà la ponència de "Comunicacions urbanes", no ha d'ésser solament pels afortunats mortals que tinguin la seva caseta, el seu jardinet i el seu hort.

Igualment les tarifes reduïdes que indica la ponència de "Règim de transports" per a la trasllació del material de construcció, han d'aprofitar a la construcció en si mateixa, no als constructors amb un carnet especial.

I diem el mateix de les facultats que s'han de dar a l'Estat per expropiar solars, i de les gràcies contributives dels organismes administratius locals.

Tot, absolutament tot, ha d'ésser concedit a aquell que edifiqui, sigui la que sigui la intenció. Naturalment que a base d'una fixació de capital empresa i una taxa d'interès-lloguer.

D'altra manera, esperarem molts anys a tenir prop d'un milió de cases individuals, i perdonin la fantasia.

JULI VILA

LA PUJA DEL PA

Sense cap mena de compliments i sense permís de les autoritats que ja per a poc serveixen, tenim altra vegada el pa a 70 cèntims el quilo.

La raó fonamental d'aquesta puja es la que a 65 no podien viure els forners... com ara es te de viure: amb confort de ric i si convé amb auto, com ja utilitzen alguns de l'ofici.

Com la massa del poble que abans al pujar-se els preus dels queviures promovia aldarulls i amenaçava amb la revolució, aquest problema de la carestia el resol fàcilment obligant a pujar proporcionalment els jornals, les autoritats no se'n preocupen d'aquest problema. La classe mitja no la temem perquè no sap fer revolucions, diuen.

I encara si fos solament el pa l'article car. Tots estan prou alts. I el Govern i els seus subordinats tan tranquils!

Però en el ram que els abusos són més irritants és en el de fruites i verdures que no poden sinó comprar els rics.

Un bon pagés de l'horta de Lleyda que trobarem buscant feina en una fàbrica d'aquí perquè "els hortolans d'allí no poden viure", en assabentar-se dels preus de les verdures i de les fruites a Barcelona ens deia indignat: "deixo la terra perquè tal com s'ha posat a Lleyda la vida i els jornals i la manera de treballar (que es un vagabundeig insuportable), no es pot treure la barca a port. Ara mateix he tingut que deixar morir un camp de broquils i un de faves, perquè a Lleyda no valen cap diner. Les cireres que vostès paguen tan cares per lliura, allí van a peseta el cove. Els acaparadors s'han entés tots i fan ço que els convé, perjudicant alhora els productors i els consumidors. Es un escàndol!"

Nosaltres estem cansats de dir que d'aqueixa carestia en tenen la culpa els agabelladors per una banda i les autoritats, que no els persegueixen, per l'altra.

Aquell famós Mercat regulador de fruites i verdures, del Born, tan esbombat i sollicitat per tothom, solament serveix per a perjudicar els pagesos i els compradors.

N'estàn assabentats d'això l'Ajuntament i la Junta de Subsistències?

Esguardant el món

ALEMANYA

L'actitud dels socialistes alemanys

Els caps dels Sindicats socialistes han pres un acord consistent a demanar a tots que continuïn en la seva actitud de resistència passiva, mantenint-la fins en el cas que ja haguessin començat les negociacions oficioses.

Els delegats de les empreses "Berlín i Alemanya Central" i Treballadors del Ruhr es dirigiren al Reichstag per a protestar de l'encariment de la vida. Reclamaren que s'operés un canvi de política en la qüestió del Ruhr.

Al Reichstag la fracció socialista demanà al Govern que es procedís a augmentar considerablement els jornals.

Les vagues del Ruhr

En tota la conca han acabat les vagues que s'estaven sostenint.

Els obrers metallúrgics han obtingut un augment de 100 per 100 i una suma global de 120,000 marcs en concepte d'indemnització.

S'ha procedit a la detenció de nombrosos individus comunistes.

Els elements comunistes d'aquesta població efectuaren una manifestació per a reclamar la llibertat dels caps comunistes que continuen detinguts.

Hi hagué una col·lisió entre comunistes i policies, disparant aquests les armes. Resultaren dos comunistes morts i set ferits.

La direcció de les fàbriques Krupp

Sembla que el senyor Wielfeldt, que fins ara ha estat ambaixador d'Alemanya als Estats Units, es farà càrrec de la direcció de les mines Krupp en juliol pròxim.

BELGICA

Acabament de la vaga de Comunicacions a Bèlgica

El Comitè d'Acció dels Sindicats nacionalistes de ferroviaris i empleats de Correus, Telèfons i Telègrafs ha aconsellat als seus afiliats, segons s'assegura, que es reintegrin al treball.

S'ha acabat la vaga que els ferroviaris sostenien fa algunes setmanes.

En províncies han estat objecte d'agressió alguns fogainers i maquinistes.

Segons afirmacions que es fan als còrcols polítics, hi ha el propòsit de presentar un suplicatori

perquè siguin processats els senadors socialistes senyors Fraiture i Renier a conseqüència d'haver-se descobert, segons documents sorpresos, que els esmentats polítics tenien participació en un pla de campanya que havia de portar-se a cap aprofitant el desenrotllament progressiu de la vaga dels serveis ferroviaris i de comunicacions.

FRANÇA

L'exportació francesa

En el que va d'any les exportacions han assolit 7.721,321 de tones amb un valor de 9.007,05,000 francs, la qual cosa representa un augment de 1.280,573 tones amb un valor de 2.29,311,000 de francs, i de 1.019,574 tones amb un valor de 6.745,462,000 de francs en comparació amb les exportacions realitzades durant els corresponents períodes de 1922 i 1923 respectivament.

El Banc Industrial de Xina

Ha començat la vista de la causa incoada amb motiu de la suspensió de pagaments del Banc Industrial de Xina.

Entre els acusats principals figuren el president del Consell d'Administració i el director del dit Banc.

CANADA

El Canadà i els Estats Unit

El Govern del Canadà ha decidit tancar els ports canadencs de l'Atlàntic als pescadors americans des del dia 15 de juny a conseqüència de la decisió adoptada pels Estats Units, suprimint els privilegis concedits per reciprocitat als vaixells del Canadà.

ITALIA

L'ajut pontifici als famolencs russos

La missió pontificia de socors de Rússia ha facilitat aliments a 48,336 persones de Crimea, 300,358 a Moscou, 25,625 a Oremburg, 13,382 a Rostof sobre el Don i 19,831 a Ekaterinodar.

En total els socorreguts han estat 137,532 famolencs.

JAPO

El Japó i Rússia

Un alt funcionari japonès ha manifestat que el Govern del seu país no reconeixerà mai, incondicionalment, el Govern soviètic com a Govern de Rússia.

Eixint el Sol, es va abscondir la Bèstia

Dins la Divina Comèdia de l'immortal Florentí, hi han episodis per a totes les circumstàncies de la vida humana, àdhuc de les que esdevenen a la més dissortada de les ciutats; la nostra Barcelona. Trobem en un dels Cants de l'Infern, aquell cèlebre lladre Vanni Fucci, qui ell mateix es tracta de bèstia. *Son Vanni Fucci, bèstia*, diu ell espontàniament; i gairebé totseguit es tracta també de mul. Almenys, aquell lladre, bèstia, es reconeixia per tal; en això era més conseqüent que les bèsties que, amb forma humana, tenen avui dia dominada la ciutat.

Ja, el Poeta, havia trobat abans que a Vanni Fucci, dins l'Infern, moltes altres bèsties. Al Cant vuitè, les portes de la ciutat de Dita, eren farcides de bèsties:

Io vidi più di mille in su le porte.

i aquest cop no eren pas muls, com el Vanni Fucci; sinó garrins:

Ma & non stette la, com essi guari

encara que pel cas és igual; muls o garrins, tots són bèsties.

Vanni Fucci, després de reconèixer-se per bèstia, i de complau-re's enxagrinyant a Dante, qui cap mal li havia fet (com Barcelona no n'ha fet tampoc cap, i sí molt de bé a les bèsties que la malmeten) volgué, encara, mostrar sa iniquitat major davant del Poeta, mofant-se de Déu:

Le mani alzò con ambedue le fiche;

mes, totseguit, i en justa punició de sa llorda flebotomia, se li gità al coll, relligant-se-li, un serpent; i un altre se li caragolà als braços, reblant-s'hi i estirant-lo tant,

Ribadendo sè stessa sí dinanzi,

que Vanni restà impossibilitat de fer, amb els braços, el menor moviment, i li calgué fugir, sense dir més paraula:

Ei si fuggi, che non parlò più verbo.

El Sol de Justícia, Déu, no eixí al davant del bèstia Vanni; no, car a l'Infern no s'El pot veure; però li feu sentir al lladre una espurna de sos raigs justiciers, per mitjà dels serpents; i a la bèstia calgué-li fugir i no badar més boca.

En quant als garrins que feien sentinella a les portes de Dita, també els calgué fugir; també degueren amagar-se. Ells no volien permetre l'entrada de Virgili i son company a la ciutat de flames; però devallà de les Altures un

Tal, che per lui nò fia la terra apèrta;

i, aquest Tal, només que colpejant lleument la porta amb una vergueta, obrí passatge de bat-a-bat als dos Poetes. Només que una xica *vergueta*, i foren sotmesos els garrins, i tan braus com apa-rentaven!

Dijous de Corpus Christi, la Bèstia que empesta la nostra ciutat, de sang, de sutzura i de misèria, també s'amagà; també fugí, com el mul d'en Vanni Fucci i com els milers de garrins hostatjats al lindar de Dita. Com Fucci i com els garrins, també hauria volgut plantar cara a Déu, fent *ambedue le fiche*; però el Sol de Justícia, que és Nostre Rei Jesús en la sagrada Hòstia, l'enlluernà, potser; sia com és vulla, gràcies a Déu, eixint el Sol es va abscondir la Bèstia.

VERAX

JOVENTUT SOCIAL

La Secció de Propaganda i Acció d'aquesta Joventut, està aplegant propagandistes especialitzats en les diverses matèries socials, comptant ja amb gran nombre d'inscrits.

Els Reverends Rectors, Associacions Catòliques i Centres Culturals, que vulguin organitzar conferències, mitjings i tota mena d'actes públics de propaganda, poden adreçar-se a la dita Secció, especificant el caràcter dels actes que s'han de celebrar, assumptes que haurien de tractar-se, els oradors que són necessaris, etc., etc.

*Oficines: Baix de Sant Pere, 1, 3, 5
(Casal d'Acció Popular)*

D'ací i d'allà

El famós ex-coronel Benet Màrquez sembla que s'ha sentit Mussolini i vol imitar-lo.

E'l primer que ha fet és un programa pel seu partit.

Ben fet, don Benet.

Ens en faltava un de programa. Precisament el de vosté, perquè es divertit de bo de bo.

Don Benet vol l'ensenyament obligatori, l'escola neutra, l'amor lliure (el divorci que proclama no és, en el fons, altra cosa), no pagar a l'Església catòlica ço que se li deu en justícia, protegir a totes les religions (que vol dir perseguir a l'única vera Religió)... Vosté, don Benet sembla benic i no ho és.

No s'amoïni a divulgar el seu programa magnífic i enlluernant, perquè totes les seves innovacions ja ens les donarà *Don Heterodoxo* el dia que governi.

***

L'Estat, per medi dels seus òrguens, ordena i fomenta els segurs de malaltia, d'invalidesa, de maternitat, de vellesa, i tants d'altres.

I el *segur de vida*, quan pensa organitzar-lo?

***

Ens han enviat un governador que es diu Barber.

Tothom ha fet un xisto fàcil a base del cognom calambouresc de l'esmentat senyor.

Anem fent xistos, que mentrestant ens prenen el pèl.

***

Tenim una missió civilitzadora que dur a cap al Marroc, terra selvatge.

En canvi els moros tenen també una missió civilitzadora que complir a Espanya.

***

S'ha regalat una bandera al cos de Regulars d'Àfrica, i com que aquests són infidels, en el moment de la benedicció es van retirar, tornant després a recollir-la.

Senyors, estem tips de comèdies, de regulars i d'*irregularitats de tots ordres*.

***

Les Congregacions marianes de Manresa, han adreçat un telegrama al majordom de Palau i

un altre al President de Consell de ministres, demanant que es suspengui la publicació del periòdic "El Trabajo" i que s'apliquin les lleis contra aquell paper infecte.

Tenen raó les entitats catòliques en demanar la suspensió d'un periòdic herètic que sembla eixit de les clavegueres. Però és difícil que el Govern els atengui. Els lliberals com que són tan amics de la llibertat, als dolents els deixen fer el que volen i als bons... els persegueixen. Millor seria que s'adrecessin a l'Institut Municipal d'Hygiene, demanant que desinfecti la redacció d'aquell periòdic immunde.

***

La taula d'edat del Congrés estarà formada per quatre secretaris, els de menys edat de tots els diputats, els quals eren fills de polítics significats.

Tan joves i fills de Fulano! i ja els seuen a la *taula*!

Bon profit! Que vagi de gust!

***

El general Berenguer ha dit que si se'l processa dirà una pila de coses que comprometeran a persones elevades.

De manera, que solament si el processen? I això és moralitat? Això és un berenar de negres a Sierra Morena.

***

En aquesta secció de sinceritats, volem fer constar la nostra més enèrgica protesta per l'incomprensible assassinat de l'eminent Cardenal Soldevila, el qual feia poc temps, que d'una manera digna i valenta va sortir al pas de les pretensions del Govern que ens *governa* de reformar l'article 11 de la Constitució, que ens diu que encara la religió de l'Estat és la catòlica, apostòlica i romana.

***

Un setmanari de Barcelona publica cada setmana els retrats d'uns quants pistolers, i els tribunals de justícia ni processen als retratats si és veritat, ni al director del setmanari si és mentida.

Es que el Suprem està enfeinat amb això de les actes de diputats.

***

La rojor ens puja a les galtes de saber-nos súbdits d'un Estat on es pateix fam de justícia i de moralitat.

En canvi, uns quants van tips perquè no tenen allò que fa pujar la rojor al rostre.

Noticiari

ESPANYA

— Els Sindicats obrers catòlics fan una fermosa campanya demanant la representació proporcional en tots els organismes oficials socials de l'Estat.

— La Federació de Societats de Socors Mutus de l'aprovincia de Barcelona, elegí de president a En Joan Colomines Maseras.

— La Confederació Internacional de Sindicats Cristians ha publicat la Memòria de la seva actuació durant l'any passat que és força interessant sota tots conceptes.

— A València ha tingut lloc un interessant Congrés social femení sota la presidència del senyor Bisbe d'Oriola.

— L'Assemblea de la Federació Catòlica Agrícola de Valladolid ha demostrat l'estat florent de la Federació, composta de 117 Sindicats, la F. C. A. V. ha comprat terrenys repartint-los entre els socis pobres, ha establert l'assegurança de vellesa, ha facilitat prestecs, etc.

Cosa semblant fan totes les Federacions d'aquell gènere. La de la Corunya, segons la seva última Memòria, progressa ràpidament i projecta establir Caixes rurals en tots els pobles que comprèn.

— L'Associació de la Dependència Mercantil recorda a tots els seus associats i als dependents en general l'acord pres per la Comissió Mixta "amb caràcter general i obligatori" en sessió extraordinària celebrada el dia 18 de març passat, respecte al regim de vacances d'estiu.

— L'Escola del Treball organitzà un Curset de Perfeccionament per a Contramestres i ajudants de Contramestres d'Indústries tèxtils per als diumenges, de nou a dotze.

— L'Assemblea de Vinyaters de Catalunya, que ha tingut lloc a Mallorca, ha estat important pels acords presos i l'esperit de solidaritat i companyerisme que regna en ella.

— Del 11 al 16 de juny tindrà lloc una tanda de Exercicis Espirituals en català per a seglars en la Cova de Sant Ignasi de Manresa.

— Per tal de procedir a la rectificació contínua del Cens patronal i obrer, ordenada pel R. D. del ministeri del Treball, Comerç i Indústria, de 3 de novembre de 1922, es posa a coneixement dels patrons en general i dels organismes de ca-

ràcter patronal existents, que, a partir del mes de juny, es posarà en vigor l'article quart de l'esmentat R. D.

Els patrons no associats de la capital hauran de trametre dintre els cinc primers dies de cada mes a la Secció d'Estadística una relació de les altes i baixes que durant el mes anterior hagin ocorregut en el personal obrer, dependent de cada establiment.

Els patrons associats trametran aquestes relacions dintre dels cinc primer dies de cada mes als presidents de les Associacions a les quals pertanyin, els quals, a llur torn, hauran de trametre-les abans del dia 11 a la Secció d'Estadística, acompanyant una relació certificada en la qual constin els noms dels patrons corresponents.

L'Oficina del Servei del Cens patronal i obrer, que té instal·lada la Secció d'Estadística al carrer de Trafalgar, 87, primer, i on podran acudir en tot moment els elements interessats, es facilitaran totes les dades i aclariments que siguin convenients per al millor compliment de ço que hi ha disposat, com així mateix, els impresos d'altes i baixes necessaris per a fer els comunicats de cada mes.

ESTRANGER

— Del 10 al 15 del vinent mes d'agost es reunirà a Constanza el III Congrés Catòlic Internacional, del que s'esperen abundosos fruits tan en el camp catòlic com en el social d'Europa.

— Es fa notar que un sector importantíssim de la joventut catòlica d'Alemanya propugna idees pacifistes a base dels sentiments religiosos, i una reconciliació amb França per medi dels catòlics militants francesos.

Vetaquí un bon camí per restablir la pau del món.

— La Cambra de Comerç francesa ha contestat al questionari que ha tramès el Ministeri del Treball francès a totes les Cambres de Comerç del país, que la participació dels obrers en els beneficis, sigui facultativa i lliure.

— El Congrés socialista ianqui aprovà una resolució protestant contra l'empresonament dels socialistes a Rússia.

També es demana en la dita resolució al Govern dels soviets que acabi l'era de les persecucions.

— La premsa portuguesa s'ha constituït en sindicat per tal de demanar dels poders públics el descans dominical.

— Va a celebrar-se a París un Congrés de Caixes d'Estalvi.

D'EXCURSIONISME

Res més interessant, certament, que les excursions al Pirineu Català, aquest Pirineu tan sublim i tan immensament bell que fou cantat un dia pel geni immortal de Verdaguer. Diem "res més interessant" pel fet de les facilitats amb les quals hom topa per a fer les excursions esmentades.

Cal sortir de Barcelona (Nord) amb qualsevol dels trens que van a Lleida. Un cop a Tàrraga, la simpàtica ciutat frontera de l'Urgell i la Segarra, una casa important per demés, el Garatge Sport, d'En Jaume Castells, situat al carrer de Ponent, us facilitarà automòbils equipats amb tot el luxe que permeten les carreteres de l'estat espanyol, ço que equival a dir que permeten viatjar amb la màxima comoditat. Disposa de turismes de dos a sis seients i d'òmnibus propis per a col·lectivitats. Els preus són sumament econòmics, tan com permeten les circumstàncies actuals. Això vol dir que si els amants de la naturalesa no aprofiten una tal avinentesa per a visitar aquest estiu les bel·leses immenses i incomparables del nostre Pirineu, serà perquè no voldran, ja que comoditats i facilitats no poden haver-n'hi més, certament.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijón i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colòmbia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canaries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

LEGÍA

REQUERIDA DE
LEGIA LIQUIDA
CASAMITJANA
LEGIA LIQUIDA EXTRA
CASAMITJANA
CASAMITJANA MENSA
FABRICANTE
Bisquit y Cia de Capatzen de Suiza
Suiza

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

PARA ENRIQUECER

la sangre, aumentar el apetito y fortificar el sistema nervioso, es un medicamento sin rival el jarabe

Hipofosfitos Salud

También se receta a las criaturas delicadas y enfermizas. Les favorece el desarrollo del sistema óseo. A poco de tomarlo, el rosado color de sus mejillas proclama las excelencias del preparado Aprobado por la **Real Academia de Medicina y Cirugía** :: 29 AÑOS DE CRECIENTES EXITOS.

Aviso: Rechácese el frasco si no se lee en su etiqueta exterior, con tinta roja, HIPOFOSFITOS SALUD, pues con frecuencia y por mayor lucro en la venta se ofrecen similares

FRANQUEO CONCERTADO

Atenes A. G. Provençat 157